Коли ми з Мишком були зовсім маленькі, нам дуже кортіло покататися на автомобілі, тільки нам ніяк не щастило. Хоч як ми просили шоферів, ніхто не хотів нас катати. Одного разу ми гуляли у дворі. Аж дивимося — на вулиці, коло наших воріт, зупинився автомобіль. Шофер із машини виліз і кудись пішов.

Ми підбігли.

Я кажу:

— Це "Волга".

А Мишко:

— Ні, це "Москвич".

— Багато ти тямиш! — кажу я.

— Звичайно, "Москвич", — каже Мишко. — Подивись, який у нього капор.

— Який, — кажу, — капор? Це у дівчаток буває капор, а у машини — капот! Ти поглянь, який кузов.

Мишко подивився і каже:

— Ну, таке пузо, як у "Москвича".

— Це в тебе, — кажу, — пузо, а в машини ніякого пуза нема.

— Ти ж сам сказав "пузо"!

— "Кузов", я сказав, а не "пузо"! Ех, ти! Не тямиш, а лізеш!

Мишко підійшов до автомобіля ззаду й каже:

— А у "Волги" хіба є буфер? Це в "Москвича" — буфер.

Я кажу:

— Ти б краще мовчав. Вигадав ще буфер якийсь. Буфер — це у вагоні на залізниці, а в автомобіля бампер. Бампер є і в "Москвича" і у "Волги".

Мишко помацав бампер руками і каже:

— На цей бампер можна сісти і поїхати.

— Не треба, — кажу я йому.

А він:

— Та ти не бійся. Проїдемо трохи і сплигнемо.

Тут прийшов шофер і сів у машину. Мишко підбіг ззаду, сів на бампер і шепоче:

— Сідай швидше! Сідай швидше!

Я кажу:

— Не треба!

А Мишко:

— Іди швидше! Ех ти, боягуз!

Я підбіг, причепився поруч. Машина рушила і як помчить! Мишко злякався і каже:

— Я сплигну! Я сплигну!

— Не треба, — кажу, — розіб'єшся!

А він торочить:

— Я сплигну! Я сплигну!

І вже спускав одну ногу. Я оглянувся назад, а за нами інша машина мчить. Я кричу:

— Не смій! Глянь, тебе зараз машина задавить!

Люди на тротуарі зупиняються, на нас дивляться. На перехресті міліціонер засюрчав у свисток. Мишко перелякався, сплигнув на бруківку, а руки не відпускає, за бампер держиться, ноги по землі волочаться.

Я злякався, схопив його за комір і тягну вгору. Автомобіль зупинився, а я все тягну. Мишко нарешті знову заліз на бампер. Навколо народ зібрався.

Я гукаю:

— Держись, дурню, міцніше!

Тут усі засміялись. Я побачив, що ми зупинились, і зліз.

— Злазь, — кажу Мишкові.

А він з переляку нічого не тямить. Насилу я одірвав його від цього бампера. Підбіг міліціонер, номер записує. Шофер із кабіни виліз — усі на нього накинулись:

— Не бачиш, що в тебе ззаду робиться?

А про нас забули. Я шепочу Мишкові:

— Ходімо!

Відійшли ми трохи і бігом у провулок. Прибігли додому, захекались. У Мишка обоє колін до крові обідрані і штани подерті. Це він коли по бруківці на животі їхав. Перепало йому від мами!

Потім Мишко каже:

— Штани — це нічого, зашити можна, а коліна самі заживуть. Мечі ось тільки шофера шкода: йому, напевно, через нас перепаде. Бачив, міліціонер номер машини записував?

Я кажу:

— Треба було залишитись і сказати, що шофер не винен.

— А ми міліціонерові листа напишемо, — каже Мишко.

Заходились ми листа писати. Писали, писали, аркушів з двадцять паперу зіпсували, нарешті написали:

"Дорогий товаришу міліціонере! Ви неправильно записали номер. Тобто Ви записали номер правильно, тільки неправильно, що шофер винен. Шофер не винен: винні ми з Мишком. Ми причепились, а він не знав. Шофер добрий і їздить правильно".

На конверті написали:

"Ріг вулиці Горького та Великої Грузинської, одержати міліціонерові".

Запечатали листа й кинули в скриньку. Напевне, дійде.